

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

Ulvejægerne

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Ulvejægerne

Lystspil i 6 Akter

Iscenesat af: LAU LAURITZEN



I Hovedrollerne:

FYRTAARNET og BIVOGNEN



EN PALLADIUM FILM

Optaget af ^A/_S Dansk Film Industri

Hovedpersonerne:

Gæstgiver Nikolajsen Oscar Stribolt
Fru Nikolajsen..... Stina Berg
Poul Lind Gorm Schmidt
Inger Lise Bauditz
Gale Thomsen..... Charles Wilken

De tapre Ulvejægere:

Viggo Lindstrøm, Chr. Schrøder, William Bewer og
Aage Redal samt
Fyrtaarnet og Bivognen.

Handlingen i denne muntre Laufilm er optaget ved Himmelbjerget, hvis lyngklædte Bakker og prægtige Skove er Skuepladsen for »Ulvejægerne«s tapre Bedrifter og fantastiske Oplevelser. Det er Billeder, der straalere af Sol og Sommer, af Liv og frisk Humør. **Fyrtaarnet og Bivognen** er her morsommere end nogensinde før. Der er en Rigdom af barokke Paafund og lattervækkende Situationer. Man fortryder ikke at følge med de to uforlignelige Gavtyve og deres Selskab af glade »Tykkemænd« paa den eventyrlige Ulvejagt i Jylland.



Ulvejægerne.

Ude i Byens Udkant ligger en af de hyggelige, gamle Beværtningshaver fra vore Bedsteforældres Tid. Værten, den brave Gæstgiver Nikolajsen, er en glad og venuesæl Mand, der har samlet sig et trofast Stampublikum. Til dette hører Skrædermester Toft, Bagermester Frandsen, Skomagermester Hillelund og Slagtermester Ditlefsen.

Det er ikke undgaaet Vennernes Opmærksomhed, at Nikolajsen i den sidste Tid har hængt lidt med Hovedet. Sommetider falder han i Tanker, ligesom naget af en hemmelig Sorg.

Endelig en Dag betror han sig til sine Venner og fortæller dem, hvad der er i Vejen. Han har faaet et Brev fra sin Ungdomskærlighed, der i sin Tid rejste til Amerika. I dette Brev har Nikolajsen faaet at vide, at han har en lille Datter paa atten Aar ovre i Jylland. Hun er hos en gammel Skolelærer, som hedder Thomsen, og som bor ovre ved Himmelbjerget.

Han har aldrig før anet noget om denne Datter, og nu ved den ulykkelige Nikolajsen ikke sine levende Raad. Hans Kone maa fremfor alt ikke faa Nys om Sagen, og hvordan i Alverden skal han faa Lejlighed til at komme over til Jylland og se til sin Datter?

Vennerne formaar ikke at hjælpe ham, og Nikolajsen rives brat ud af sine melankolske Betragtninger, da Studenten kommer. Studenten er en glad, ung Mand ved Navn Poul Lind. Han plejer hver Dag at indtage sin Frokost i den gamle Have. Men nu er det foreløbig sidste Dag, fortæller han — det er Sommerferie, og han skal paa Cykletur til Jylland, hvor hans Far har en Gaard ovre ved Himmelbjerget.



Faa Timer senere er Poul Lind paa Vej ud af Byen med Jylland som Maal. Han er dog ikke kommet ret langt, før hans Cykle punkterer. Heldigvis dukker der straks et Par tjenstvillige Reparatører frem — nemlig vore Venner Fyrtaarnet og Bivognen. Der kommer inden længe flere punkterede Cyklister til, og det viser sig, at de to smarte Herrer har anbragt et Brædt med Søm i paa Cyklestien! Forretningen viser sig dog at være temmelig risikabel, og da Studenten giver dem 5 Kroner til Middagsmad, sætter de straks Kursen ind mod et godt Madsted og finder Vej til Nikolajsens Have.

Imidlertid er der sket det, at Skrædermester Toft har læst



i Avisen, at der er Ulve i Jylland, og at disse blodtørstige Bæster huserer i Skovene ved Himmelbjerget. Den tapre Skræder fremsætter straks den Tanke, at de bør rejse over og bekæmpe Ulvene. Her har de en Lejlighed til at øve glørværdige Bedrifter og indskrive deres Navne i Historien!

Nikolajsen er ikke i Tvivl om, at det hele er en slem Krøniker, men han griber øjeblikkelig Tanken, fordi han her har et glimrende Paaskud til at komme over til Jylland og opsøge sin Datter. Fru Nikolajsen finder det selvfølgelig fuldkommen latterligt, at hendes Mand og hans Venner vil paa Ulvejagt, men hun vil paa den anden Side ikke sætte sig imod, at Nikolajsen faar en velfortjent Sommerferie.

Fyrtaarnet og Bivognen har under Maaltidet ivrigt lyttet til den livlige Diskussion. De vejrer en god Tjans og tilbyder deres Assistance med alt til Ulvejagt henhørende, idet de paastaar, at de kender hver eneste Plet i Jylland. Tilbudet bliver antaget, og saaledes gaar det til, at de kommer med som Førere paa den berømmelige Ulvejagt.

Ovre i Jylland kommer vore tapre Ulvejægere til at opleve mange mærkelige Eventyr. Ved Himmelbjerget træffer Ekspeditionen paa en Flok ferierende, unge Damer, der har slaet Lejr i Skoven. Ulvejægerne anser det for deres uafviselige Pligt at beskytte de stakkels, værgeløse, unge Kvinder mod den Fare, der truer dem, og derfor opslaar de deres Standkvarter i Lejren.

Nikolajsen begiver sig imidlertid ud for at søge efter



Thomsen ogsaa kaldet Gale Thomsen. Forskellige, mystiske Begivenheder tyder paa, at Rygtet virkelig har talt sandt, og at der ganske rigtig er Ulve i Skovene omkring Himmelbjerget. Paa Vejen til Gale Thomsens Hus bliver Nikolajsen og hans to Stifindere, Fyrtaarnet og Bivognen, forfulgt af nogle blodtørstige Rovdyr, som de antager for Ulve. Nikolajsen søger Tilflugt i Gale Thomsens Hus. Den gamle Mand, der er blevet helt forrykt, fordi han tror, at alle pønser paa at tage hans Plejedatter Inger fra ham, truer med at skyde Nikolajsen. Omsider faar den ulykkelige Gæstgiver forklaret Thomsen, at han er Ingers Far. Kort efter kommer Inger, og Nikolajsen ser til sin Glæde, at hun er en henrivende ung Pige.

Nede i Lejren har Ulvejægerne været i stor Uro for Nikolajsens Skæbne. Man antager, at han er blevet fortæret af Ulvene. Der bliver derfor stor Glæde, da han vender tilbage i god Behold — og oven i Købet kan præsentere sin nyerhvervede Datter for Vennerne. Der er Jubelfest i Lejren — særlig da det er blevet opklaret, at Ulvene i Virkeligheden er Gale Thomsens Hunde. Nu kan de i fuldt Maal hengive sig til Lejrlivets Glæder uden at befrygte nogen Fare.

Faren nærmer sig dog fra en helt anden Kant. Skrædermesteren har uheldigvis tabt en Flaskepost, der indeholdt en sidste Hilsen til hans Viv. Flaskeposten er blevet fundet og bragt til Bestemmelsesstedet. Den stakkels Skrædermesterinde tror selvfølgelig, at hendes Mand er forulykket paa den farefulde Ekspedition. Hun er aldeles fortvivlet og rejser

skyndsomst til Himmelbjerget sammen med Fru Nikolajsen og de andre »Enker«.

Et Par Dage senere indtræffer de sørgende »Enker« i Ulvejægerens Lejr. Vore Hertes Mod sættes paa en haard Prøve, da det trækker op til stort Opgør, fordi deres respektive Koner opdager de yndige Ungmøer. Men det lykkes dog vore Tykkemænd at overbevise deres mistroiske Ægtehalvdele om, at de har handlet ud fra de ædlestes Motiver, og at Ekspeditionen i det hele taget har været mindst lige saa livsfarlig som Stanleys Opdagelsesrejser gennem det mørke Fastland.

Alt ender i Fryd og Fordragelighed. Nikolajsen er himmelhenrykt, da det viser sig, at hans Kone er glad for Inger. Tilbage er kun at fortælle, at den unge Pige bliver forlovet med Studenten Poul Lind, der har truffet hende paa sine Strejfture ved Himmelbjerget.

Saaledes ender Historien om Ulvejægerne og deres eventyrlige Bedrifter!





I/S FILM-CENTRALEN
METRO-GOLDWYN
KØBENHAVN
ejer Filmen med Eneret

GRATIS

Uvejesone

Fy og Bi

i **GLADE DAGE**

DOUBLET



A/S PALLADIUM, HELLERUP

præsenterer

FYRTAARNET og **BIVOGNEN**

i

GLADE DAGE

»ULVEJÆGERNE«

og

»TORDENSTENENE«

☆

Udlejning:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Iscenesat af
Lau Lauritzen sen.

☆

Musik:
Sven Gyldmark

☆

Præsentation:
Charles Wilken

☆

Klipning:
Edith Schlüssel

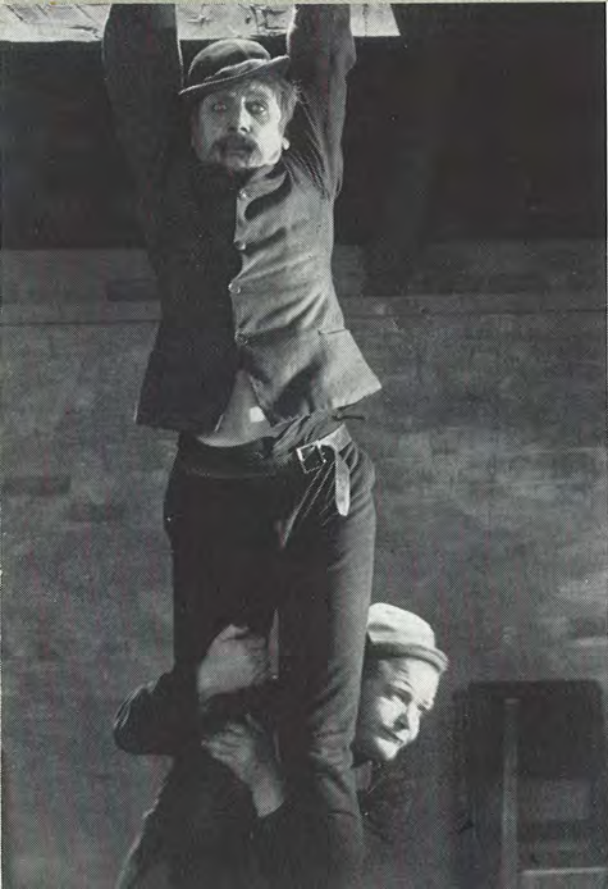
☆

Tone:
Knud Kristensen

☆

Kopi:
Johan Ankerstjerne





PERSONERNE
i **ULVEJÆGERNE**

Gæstgiver Nicolaisen *Oscar Stribolt*
Hans kone *Stina Berg*
Jægerne { *Chr. Schrøder*
Viggo Lindstrøm
William Bewer
Aage Redal
Gamle Thomsen *Charles Wilken*
Hans plejedatter *Lise Bauditz*
En ung student *Gorm Schmidt*
samt

Fyrtaarnet og Bivognen



PERSONERNE
i **TORDENSTENENE**

Frank *Erling Schroeder*
Ellinor *Karin Nellemose*
Prof. Owen, hendes onkel . *Charles Wilken*
Institutbestyrerinden *Ingeborg Gandrup*
Den mystiske dame *Clara Schwartz*
Inspektør Rostow *Anton de Verdier*
Husbestyrederinden *Kate Fabian*
Arbejderformanden *Kai Holm*
samt

Fyrtaarnet og Bivognen



Det er gået mig som så mange andre af min generation, at vi har haft den lykke at blive introduceret til filmens verden gennem en Fy og Bi-film. I mit tilfælde hed filmen »HAN, HUN OG HAMLET«, og jeg kan vel have været en 6—7 år dengang; af handlingen husker jeg selvsagt ingen verdens ting; men fra det øjeblik stod de to riddere af den bedrøvelige skikkelse fast prentet i min erindring, og et venskab var sluttet, der varer til den dag i dag. Thi for alle, der holder af Fyrtårnet og Bivognen, er der tale om et regulært venskabsforhold. Jeg er derfor glad for, at skæbnen har villet det sådan, at jeg er i stand til at give en film, hvori de to optræder, et ord med på vejen.

Fra sin tidligste barndom og til dato har filmen — heldigvis — været rig på komikere; meget forskellige, fra rene klovner til næsten udspekulerede lystspilekasperter. Stærkest af alle disse lyser naturligvis Chaplin, der har skabt sit eget plan, højt hævet over alle andre. Men det er ikke alene af nationale grunde, at vi med stor ret kan gøre krav på næste plads til Fyrtårnet og

Bivognen. Hvad er det egentlig, der udskiller dette par fra så mange andre, som egentlig er lige så morsomme?

Jeg tror, man skal finde forklaringen i et par lidt krævende ord, nemlig poesi og yndefuldhed. Det kan være to mærkelige benævnelser at hæfte på netop disse to lasede vagabonder med det mærkelige og i og for sig langt fra yndefulde udseende. Men poesien kommer så smukt frem i forholdet mellem de to skikkelser. Det retlinede og hæderlige Fyrtårn, der har en hel del mas med at passe på sin Bivogn, som undertiden gerne vil skyde en lille genvej, men uvægerlig bliver opdaget af sin strenge kammerat. Der er over disse to skikkelser et stadigt overskud af den godhed og varme, der kommer indefra, et så stort overskud, at ordet poesi slet ikke er for voldsomt til at beskrive det. Deres mærkværdige kantede ynde er så iøjnefaldende, at man i lange strækninger af deres film næsten kan tro, man overværer en ballet. Et eksempel: I den film, vi viser i aften, er der en situation, hvor Bivognen som matros spankulerer ud på et uendeligt langt bovspryd. Bovsprydet virker meget tyndt under Bi-

vognens solide fødder, og vi ved, at havet er lige nedenunder. Bivognen er så glad, at han spankulerer rundt på en måde, der forekommer ganske urimelig risikabel; men hele pointen i situationen er det, at han *ikke* falder i vandet. Han er ganske herre over de udslag, hans livsglæde giver sig, og efter at have moret sig lidt med at skræmme os, kan han med den største overlegenhed spankulere ind igen, så han atter får et dæk under fødderne.

I virkeligheden går der en lige linie fra disse Fy og Bi-film frem til moderne mesterværker som »MIRAKLET I MILANO«, navnlig denne films første og bedste halvdel. Italienernes egentlige fortjeneste er, at de i kæder af små, levende situationer har gjort os opmærksomme på hverdagens poesi og pathos; det samme har Fyrtårnet, Bivognen og Lau Lauritzen senior gjort allerede for mange år tilbage.

Men egentlig er alle disse betragtninger vel overflødige; over for Fyrtårnet og Bivognen har man ikke andet at gøre end læne sig tilbage i biograf-sædet — og så lade *dem* om resten.

Hans Hansen.



Handlingen:

»Glade dage« er sammensat af de to Lau Lauritzen sen.-film
»Ulvejægerne« og »Tordenstenene«

»ULVEJÆGERNE«

Fyrtårnet og Bivognen har fundet sig en ny levevej: de lapper cykler. Forretningen går strygende, indtil det opda­ges, at de punkteringer, der skal lappes, også er et udslag af vore to venners umættelige foretagsomhed. De må da søge andre jagtmarker — hvilket sidste ord er valgt med omhu; thi der går pludselig vilde rygter om, at Himmels­bjergeggen er oversvømmet af vilde ulve. Fy og Bi melder sig som rekrutter til en afdeling jægere, der med stor dødsforagt en gang for alle vil gøre en ende på vilddyrene.

En gammel og sær eneboer (Charles Wilken) har opfostret en ung pige, som moderen engang har efterladt hos ham. Han kender ikke faderens navn, og moderen er forlængst forsvundet. Alligevel er han klar over, at han før eller senere må udlevere pigen, men det vil han

først, når den rigtige far melder sig. Da hun er vokset op til at blive en meget smuk ung pige, passer han strengt på hende, og et stærkt temperament — næret af mange års ensomhed — får ham til at vælge drastiske måder at beskytte sin myndling på. Han har altid et gevær ved hånden og er ikke bange for at bruge det, og de så omtalte og frygtede ulve er i virkeligheden et kobbel schäferhunde, som han har dresseret til at vogte sin hytte.

Blandt ulvejægerne befinder sig tilfældigvis pigens far sig (Stribolt). De brave ulvejægere viser sig at være mest modige, så længe der ikke er nogle ulve at spore. Da de formodede vilddyr endelig dukker op, spredes jægerne i fuld flugt for alle vinde, og den unge piges far flygter tilfældigvis ind i eneboerens hytte. Det er nær ved at gå galt, men i sidste øjeblik opklares alting, og histo-



rien får derved sin lykkelige slutning. Det samme gør den lille kærlighedshistorie, som heltinden er indviklet i.

»TORDENSTENENE«

Denne film begynder fredeligt nok; en ung mand (Erling Schroeders debutrolle på film) er forelsket i en ung pige (Karin Nellemose), der opholder sig i en pension for unge piger. Da forstanderinden strengt sætter sig imod ethvert herrebesøg, har de to unge fundet på at mødes i en pavillon, der ligger i pensionens park. De er lige ved at blive afsløret, men reddes i sidste øjeblik af Fy og Bi, der i længere tid har brugt denne pavillon som bopæl.

Som tak for hjælpen skaffer den unge mand de to landstrygere et job som matroser på sin rige onkels store lystyacht. Under foregivende af at være onkelen får han lokket forstanderinden og alle de unge piger med på en sejltur, men denne sejltur ender dog en smule bedrøveligt; thi den mistænksomme forstanderinde opdager til sidst listen.

Atter er Fyrtårnet og Bivognen arbejdsløse; på arbejdsanvisningskontoret har de ikke held med sig, indtil de til sidst lader sig engagere til et teglværk, hvor arbejdet siges at være livsfarligt.

Her træffer de til deres overraskelse igen den unge pige, hvis onkel leder teglværket. Det viser sig, at samtlige ansatte tilhører en revolutionær gruppe, hvis anfører har fået den eksplosive idé at fylde murstenene med dynamit. Den unge pige, som er en rig arving, holdes fangen, fordi man har brug for hendes penge til arbejdet. Det lykkes hende endelig efter flere forgæves forsøg at komme i kontakt med sin elskede, der iler til undsætning; samtidig arbejder Fyrtårnet og Bivognen på deres måde med at få situationen under kontrol indefra. Herfra udvikler handlingen sig med forrygende fart, og man røber vel ikke noget med at sige, at alting ender godt.

De to film introduceres af den ukuelige Charles Wilken, der iøvrigt medvirker i dem begge.







P. J. DE VENLOO
12, Rue Gaillon
PARIS



MERCI... ET A BIENTOT !

Loup, y es-tu ?

Adaptation de J. FAIVRE

présenté par P. J. de VENLOO



DOUBLEPATTE & PATACHON
de la Palladium



Loup, y es-tu ?

Inspiré d'une vieille chanson qui berça notre enfance...

« Prom'nons nous dans les bois,
« Pendant que le loup n'y est pas
« Loup, y es-tu ? M'entends-tu ?
« Que fais-tu ?

PLACIDE NICOLET et sa femme tiennent une auberge aux portes de Copenhague. Existence heureuse que vient soudain troubler une lettre d'Amérique, laquelle contient de sensationnelles révélations. A l'insu du brave homme, une fille lui est née de son ancienne liaison, Elfride... actuellement âgée de 18 ans, et qui habite dans le Jutland, non loin de Brekerstatt, chez le vieux Fred Thomsen qui l'a adoptée.

Tandis que Placide se trouve douloureusement partagé entre la crainte d'avouer le passé à sa femme et le désir de retrouver son enfant, une étonnante information est apportée par le journal : Il y a, dans les forêts du Jutland, des loups d'une férocité inouïe. La terreur règne.

Le tailleur, le boulanger, le boucher et le cordonnier, clients assidus de l'auberge, s'enthousiasment à l'idée de faire quelque chose de grand et d'inscrire leurs noms en lettres d'or au Livre de l'Humanité.

"Partons, clament-ils, et débarrassons les forêts des monstres redoutables qui les infestent." Placide Nicolet accepte avec joie cette occasion de retrouver sa fille Elfride.

Doublepatte et Patachon, affamés et désargentés suivant leur habitude, voyant dans cette aventure le point de départ de la fortune, se présentent comme guides de l'expédition et sont agréés.

Après d'émouvants adieux aux femmes, la vaillante troupe, armée jusqu'aux dents, gagne par bateau la lisière de la forêt et s'achemine, non sans frisson, vers le mystère... vers les loups... vers la mort !

Sur leur route, un campement abandonné... Nos chasseurs s'y installent, mais voici que soudain surgit, retour du bain, un essaim d'exquises jeunes filles... Et c'est le camping idéal... tel que ne l'on point prévu les vertueuses épouses qui attendent au foyer.

Cependant le vieux Thomsen veille jalousement sur la vertu d'Elfride, sa fille adoptive. Or, Elfride a fait la connaissance de Paul Lindsonn, un habitué de l'auberge de Placide Nicolet. Les deux jeunes gens, fort épris l'un de l'autre, se rencontrent dans la forêt, à l'insu du vieux Thomsen. Un jour, ce dernier, inquiet et furieux de l'absence d'Elfride, lance ses chiens-loups à sa recherche.

Les bois retentissent de hurlements effroyables. Alerte et panique au camp des chasseurs. Une battue s'organise, mais nos Tartarins, bientôt face à face avec le cruel ennemi, battent en retraite avec une vélocité sans égale. Dans sa fuite éperdue, Placide Nicolet s'égare et le destin le conduit à la maison du vieux Thomsen où il retrouve Elfride.

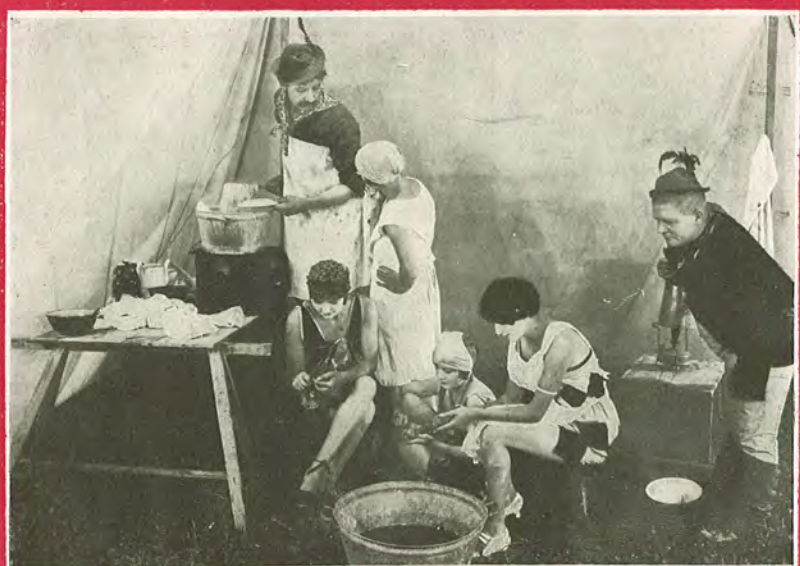
Sans nouvelles des chasseurs et redoutant une catastrophe, les épouses vertueuses gagnent en hâte les forêts du Jutland et surprennent le camping idéal...

Mais les chasseurs mettent les choses au point avec tant d'ingéniosité qu'un généreux pardon leur est vite octroyé.

Madame Nicolet, dont le cœur est celui d'une mère, accueille avec tendresse la fille de son mari, tandis que Paul Lindsonn profite de l'allégresse générale pour obtenir la main d'Elfride.

Et les vaillants héros réintègrent leurs foyers, en murmurant, non sans quelque mélancolie :

"Nous n'irons plus au bois"



Nummer 402

Illustrierter

8. Jahrgang 1926

Film-Kurier

Pat und Patachor
auf der Wolfsjagd





Pat und Patachon auf der Wolfsjagd

Lustspiel in sechs Akten

Regie: Lau Lauritzen

Hauptdarsteller:

Pat und Patachon

Oskar Stribolf / Sina Berg

Deutsche Bearbeitung: Paul Morgan

Fabrikat: Dansk Film Industri, Palladium, Kopenhagen

Vertrieb: Lothar Stark G. m. b. H., Berlin SW 48, Friedrichstraße 12

Verleih für:

Berlin-Osten und Norddeutschland: Hirschel-Sofar-Film G. m. b. H., Berlin-Hamburg

Westdeutschland: Rheinische Film-Gesellschaft m. b. H., Köln

Süddeutschland: Leofilm A.-G., München

Mitteldeutschland: Siegel Monopolfilm, Dresden-A.



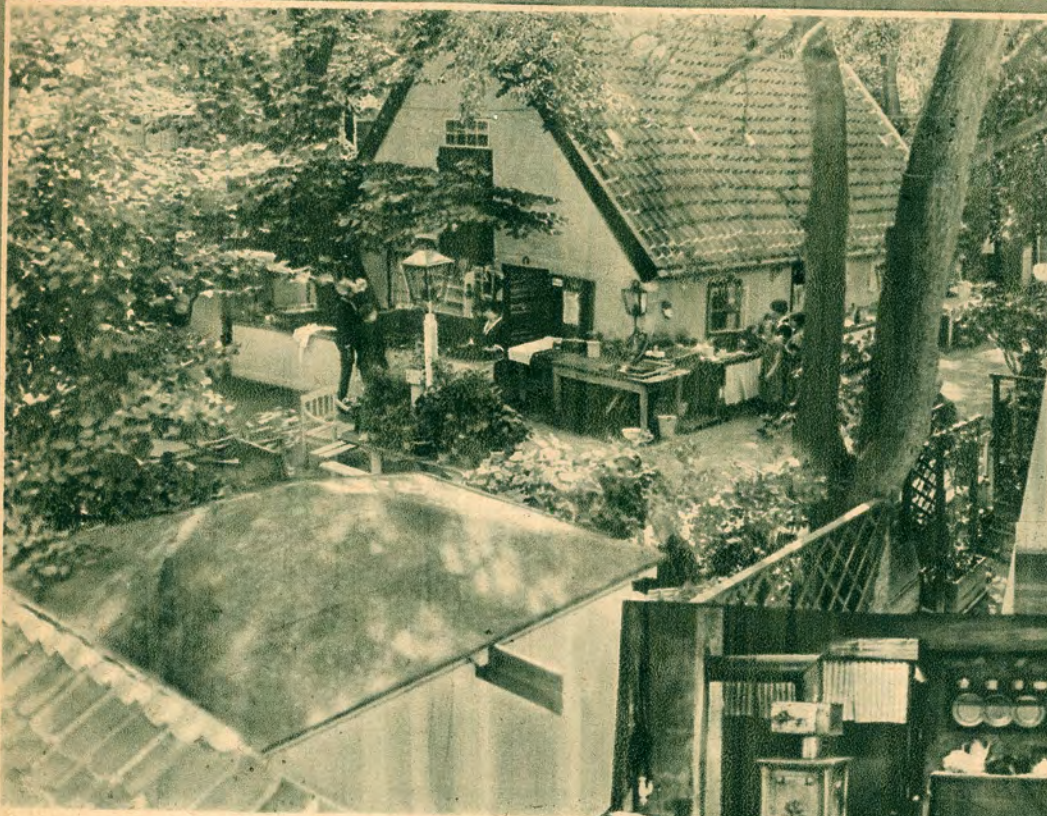
Vor den Toren Kopenhagens liegt das Gasthaus des braven Wirtes Niels Hinriksen. Seine tüchtige Ehehälfte ist eine sehr energische Frau, die die Hosen anhat und die Zügel in der Hand behält. Eines schönen Tages erhält Hinriksen einen Brief aus Kalifornien von einer



möglichst kostenlos sattzuessen. Inzwischen ist dem betrübten Vater ein glänzender Einfall gekommen: Durch eine Zeitungsnotiz aus Jütland erfährt er, daß in diesem Teile des Landes sich Wölfe gezeigt haben sollen und die Bevölkerung deswegen sehr in Unruhe geraten

Jugendgeliebten, die vor langen Jahren auswanderte, weil an eine Heirat nicht zu denken war. Nun erfährt Niels, daß seine Liebschaft nicht ohne Folgen geblieben und daß er Vater eines schon achtzehnjährigen Töchterchens sei, das bei einem entfernten Verwandten der Mutter in Jütland ein Asyl gefunden habe. Reue und Sehnsucht nach dem unbekanntem Kind verdüstern die Gedanken des vom bösen Gewissen verfolgten Vaters und er sinnt auf ein Mittel, heimlich seine Tochter kennen zu lernen. — Pat und Patachon, die wieder einmal ohne Broterwerb sind, besuchen Hinriksens Wirtschaft, um sich

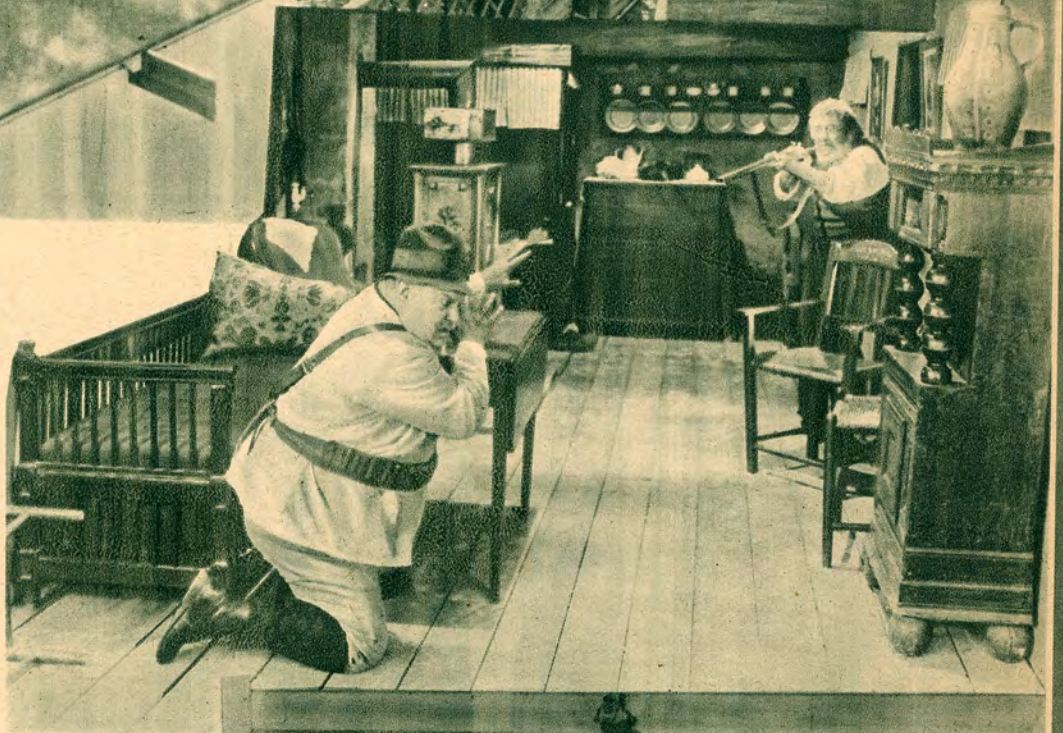




Proteste der diversen Ehefrauen zieht die Jagdgesellschaft davon, um sich dem Wohle ihrer Mitmenschen zu opfern.

Desselben Weges zieht auch ein junger Student, der in Jütland auf dem väterlichen Gut seine Ferien verleben will und — wie das Leben nun einmal ist — es führt ihn mit dem reizenden

sei. Das ist für ihn ein Schicksalswink. Er gewinnt eine Anzahl befreundeter Gäste, die so wie er unter dem Ehejoch seufzen, zu dem Plan, eine Jagdexpedition auszurüsten, die den Wölfen in Jütland zu Leibe gehen soll. Pat und Patachon bieten sich als erfahrene Wolfsjäger an, und trotz der



jugen Mädchen zusammen, das unter der Obhut des alten Thomsen einsam in einer Waldhütte heranwächst und nicht ahnt, daß Papa Hinriksen, von der Stimme des Blutes getrieben, auf der Suche nach seinem Kinde ist.

Der alte Thomsen, der ein Sonderling ist und die Pflgetochter über alles liebt, fürchtet schon lange, daß man sie ihm einmal entführen könne,

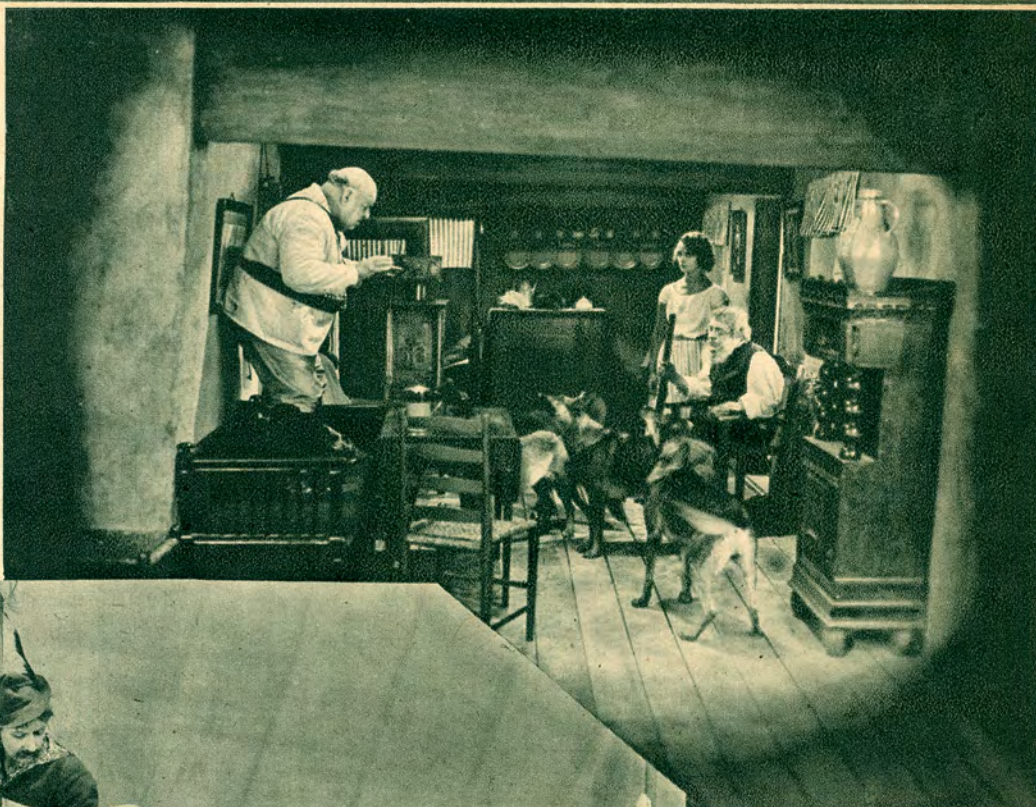


weshalb er ein Rudel prächtiger Wolfshunde in seinem Häuschen als Schutzmittel beherbergt. — Die Jagdexpedition ist am Ziel. Statt der blutigen Opfer der Raubtiere entdeckt sie jedoch eine Schar liebreizender junger Damen, die sich am einsamen Seestrand ein lustiges Ferienheim



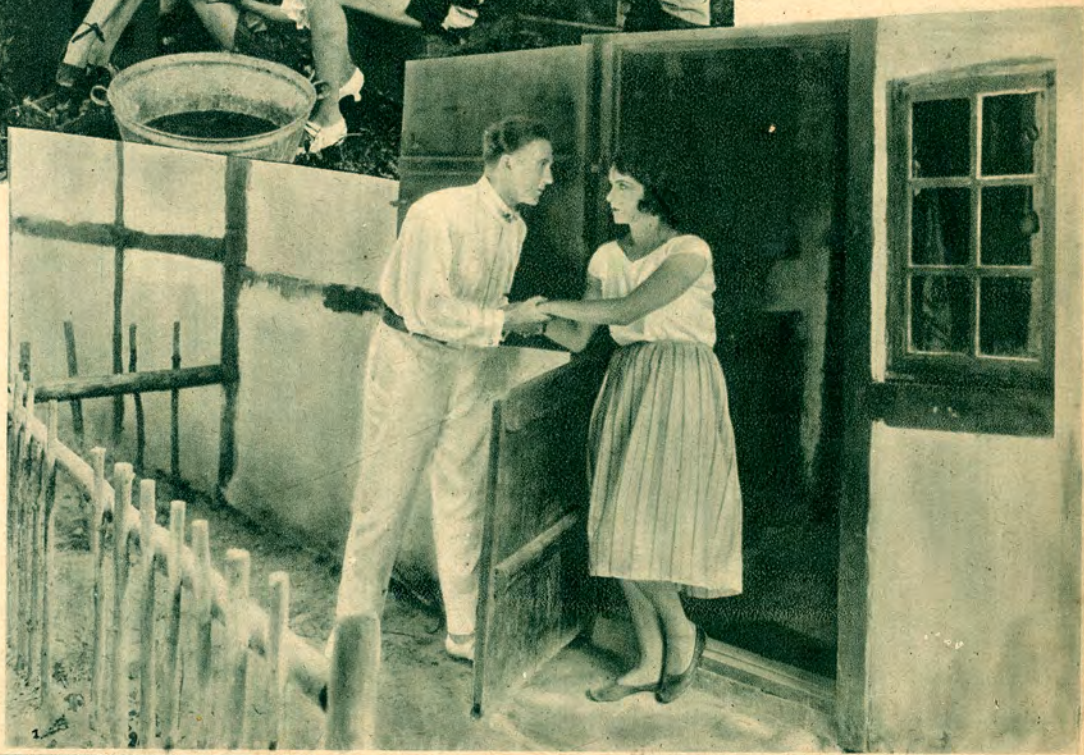
errichtet haben, wo sie als reizende Badeengel das lebhafteste Interesse der mutigen Jägersmänner erregen.

Paul Lindström und die kleine Inge haben sich natürlich lieb, und als der verrückte Thomsen das merkt, läßt er seine Wolfshunde frei, damit sie die Gegend vor jedem zudringlichen Besucher sichern. Die vermeintlichen Wölfe ge-



Vater und Tochter sich in den Armen und auch der alte Thomsen muß seinen Widerstand aufgeben. Daß Pat und Patachon inzwischen die merkwürdigsten Abenteuer bestehen, versteht sich von selbst, ebenso daß die jungen Damen

raten nun in die Schußlinie der wackeren Wolfsjäger, die mutig das Hasenpanier ergreifen, bei welcher Gelegenheit Hinriksen auf der wilden Flucht vor den blutgierigen Bestien sich in Thomsens Hütte flüchtet, wo er vor Angst sein Geheimnis preisgibt und sich als Inges Vater bekennt. Nun liegen





Ehefrauen befällt nun eine unendliche Sehnsucht nach den fernem Männern und sie beschließen, ihnen in die gefährvolle Jagdzone zu folgen. Man kann sich nun vorstellen, welche Aufregung entsteht, als sie die schon totgegläubten Jäger in einer so verdächtigen Umgebung vorfinden, die das Schlimmste befürchten läßt. Aber die kleine

sich dem Schutze unserer beiden Freunde anvertraut haben und sich am heimlichen Badestrände nun ein sehr gemütliches Lagerleben entwickelt. — Die in der Stadt zurückgebliebenen



Inge erscheint als rettender Engel, und selbst Mutter Hinriksen ist gerührt von der Anmut des Kindes, das nun auch ihr angehören soll. Natürlich nur so lange, bis der Student Paul Lindström sie wieder ins eigene Heim entführen wird, denn daß aus den beiden jungen Menschen ein glückliches Paar wird, ist so sicher wie Gold.

